

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκυκλιμμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησία δραχμὲς 100. 'Εξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
'Αμερικῆς δολλάρια 3.—'Αγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

'Αθῆναι, 14 'Ιανουαρίου 1939

"Ἔτος 61ον.—'Αριθ. 7

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ Χάρβεϋ διαμαρτυρήθηκε ἐνῶ ὅλο τὸ αἷμα εἶχε ἀνέβει στὸ κεφάλι του, ὁ Ντάν ἀπὸ μέρους τοῦ ἦταν ἀ-
γὼρι τετραπέρατο κι' ὕστερα ἀπὸ δέ-
κα λεπτῶν ἀνάκριση βεβαιώθηκε πὼς ὁ Χάρβεϋ δὲν ἔλεγε ψέμματα—ἢ τοῦ-
λάχιστον δὲν ἔλεγε πολλὰ ψέμματα.
"Ἄλλωστε ἦταν δεμένος μὲ τὸν φο-
βερώτερο ὄρκο πὺν γνωρίζουν τ' ἀ-
γὼρια κι' ἤμω βρισκόταν ἀκόμη
μπροστὰ τοῦ ὀλοζώντανος, μὲ τὴν
ἄκρη τῆς μύτης τοῦ κοκκινισμέ-
νη, καὶ τοῦ διηγόταν τὸ ἔ-
να ἀπίστευτο πρᾶγμα ἐπάνω
στ' ἄλλο.

—Διάβολε! ἔκανε τέλος ὁ
Ντάν, μὲ ὅσο πιδ ἔντονο ὕφος
μποροῦσε, ἔταν ὁ Χάρβεϋ τε-
λείωσε τὴν περιγραφή τοῦ
τραίνου, πὺν ἦταν βαφτισμένο
μὲ τ' ὄνομά του.

Ὑστερα στὸ πλατὺ τοῦ πρό-
σωπο ζωγραφίστηκε ἓνα πονη-
ρὸ χαμόγελο.

—Σὲ πιστεύω, Χάρβεϋ. Ὁ
μπυμπᾶς, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ
ζωή του τὴν ἔπαθε.

—Ναί, ναί, τὴν ἔπαθε, εἴ-
πε ὁ Χάρβεϋ, πὺν ἔλπιζε πὼς
γρήγορα θὰ πλήρωνε ἐκεῖνο
πὺν τοῦ ἔκανε ὁ γέρο-Τρούπ.

—Θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν ὅ-
ταν τὸ καταλάβῃ. Γιατὶ ἂν εἴ-
ναι πρᾶγμα πὺν συχαίνεται ὁ
πατέρας μου, εἶναι τὸ νὰ βγαί-
νῃ γελασμένος.

Ὁ Ντάν κάθησε χάμω καὶ
ἄρχισε νὰ χτυπιέται.

—ὦ, Χάρβεϋ, μὴ μοῦ χα-
λάσῃς τὸ παιχνίδι, εἶναι τόσο
ὠραῖο.

—Δὲν ἔχω καμμιά διάθεση
νὰ ξαναφάω ἄλλῃ μιὰ γροθιά

σάν ἐκεῖνη πὺν μοῦδωσε πρὶν ὁ πα-
τέρας σου. Μὰ δὲν θέλω κιόλας νὰ
παραδεχθῶ πὼς εἶχε κι' ἄδικο.

—Ἐννοια σου καὶ ὁ πατέρας μου
ὅσο καὶ νὰ ἰδῇ πὼς ἔχει δίκιο ὁ
ἄλλος, δὲν θὰ τοῦ τὸ πῇ ποτέ. Θὰ
τὴν ξανάτρωγες τὴ γροθιά μὲ τὰ ὅ-
λα σου. Ὅσο πιδ γελασμένος βγῇ,
τόσο πιδ πολὺ θυμῶνει. Ὡστόσο καὶ
χρυσωρυχεῖ καὶ πιστόλια, σάν νὰ
παραπάη!

—Ἐγὼ δὲν εἶπα λέξη γιὰ πιστό-
λια, διαμαρτυρήθηκε ὁ Χάρβεϋ,

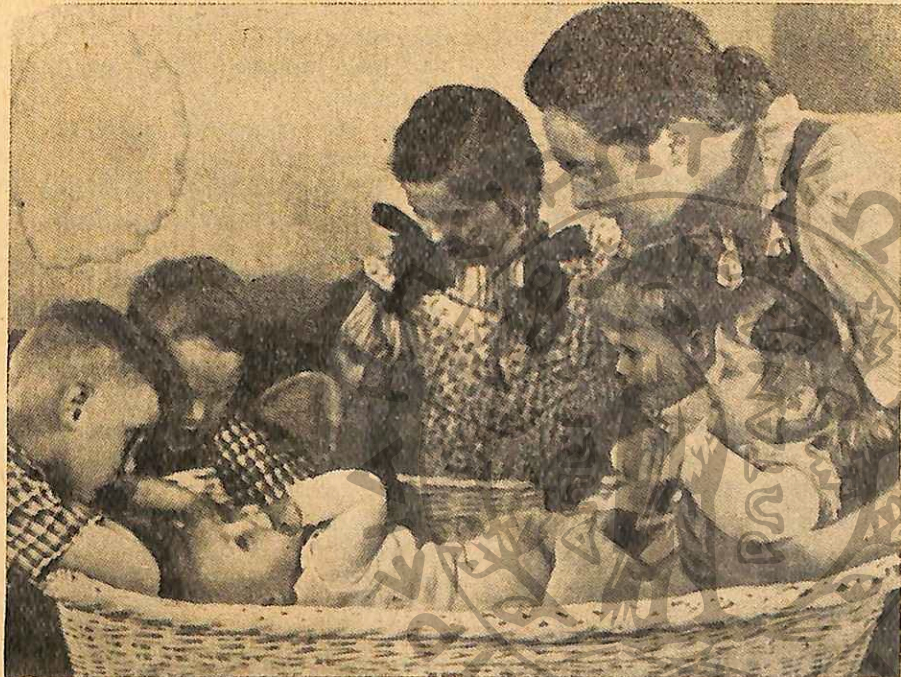
γιατὶ εἶχε βάλῃ ἐκεῖνο τὸν ὄρκο.

—Ναί, δίκιο ἔχεις, γιὰ πιστόλια
δὲν ἐμίλησες. Λοιπὸν δυὸ τραῖνα ἰ-
διωτικά, ἓνα βαφτισμένο μὲ τὸ δικό
σου τ' ὄνομα καὶ τ' ἄλλο μὲ τὸ δι-
κό της καὶ διακόσια δολλάρια τὸ μῆ-
να χαρτζιλίκι, ὅλα αὐτὰ πεταμένα
χάμω μὲ μιὰ γροθιά στὴ μύτη, γιατί
δὲν θέλησε νὰ δουλέψῃ μὲ δέκα καὶ
μισὸ δολλάρια τὸ μῆνα. Μωρέ, τοῦτο
ἦταν τὸ πιδ πετυχημένο ψάρεμμα
τῆς χρονιάς!

Καὶ ὁ Ντάν ἄρχισε νὰ γελάῃ ἀθό-
ρυδα.

—Λοιπὸν εἶχα δίκιο, εἶπε ὁ Χάρ-
βεϋ πὺν νόμιζε πὼς βρῆκε ἓναν ὀ-
ποστηρικτή.

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Γύρω στὸ νιογέννητο ἀδελφάκι

—Είχες άδικο, τὸ μεγαλύτερο ἄ-
δικο τοῦ κόσμου. Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ
θέλω, νάρθηκες τώρα κοντά μου μὲ τὸ
κεφάλι σκυμμένο, ἀλλοιῶς θὰ τις
φᾶς καὶ θὰ τις φᾶω κι' ἐγὼ μαζί
σου. Ὁ μπαμπᾶς μου δίνει πάντα,
τὴ διπλὴ δουλειά γιατί εἶμαι γιός
του καὶ δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ χαϊ-
δεμένα παιδιὰ. Τὸ καταλαβαίνω πὼς
εἶσαι έξω φρενῶν μαζί του. Μοῦχει
συμβῆ καὶ μένα τὸ ἴδιο κι' ὄχι μιὰ
καὶ δυὸ φορές. Μὰ ἔλα κι' ἔλα, ὁ
μπαμπᾶς εἶναι πολὺ δίκαιος ἄνθρω-
πος. Ὅλοι οἱ φαράδες τὸ λένε.

— Αὐτὸ τὸ βρίσκεις δίκαιο ἐσύ,
ἔ, γιὰ πές μου; καὶ ὁ Χάρβεῦ ἔδειξε
τὴν πληγωμένη του μύτη.

— Ἀ, αὐτὸ δὲν εἶναι σπουδαῖο
πράμα. Φεύγει τὸ παραπανιστὸ αἷμα.
Γιὰ τὴν υγεία σου τὸ ἔκανε ὁ μπα-
μπᾶς. Γιὰ νὰ ξέρης λοιπόν, δὲν μπο-
ρῶ νὰ ἔχω φιλίες μ' ἕναν ἄνθρωπο
ποῦ νομίζει πὼς ἐγὼ ἢ ὁ μπαμπᾶς
μου, ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος τοῦ «Ἐ-
δῶ εἴμαστε» εἶναι κλέφτης. Ἐμεῖς
δὲν ἔχουμε κανένα νταραβέρι μὲ
τοὺς καταργήρηδες ἐκείνους ποῦ τρι-
γυρίζουν στὰ λιμάνια τὴν ὥρα ποῦ
φθάνουν τὰ βαπόρια. Ἐμεῖς εἴμαστε
φαράδες καὶ ἔξη χρόνια τώρα τὸ
τσούρμιο μας δὲν ἄλλαξε. Κοίταξε
μὴν λαθεύσεις σ' αὐτὴ σου τὴν ιδέα.
Σοῦ εἶπα πὼς ὁ μπαμπᾶς δὲν μ' ἄ-
φήνει νὰ ὀρκιστῶ. Λέει πὼς ὅταν δι-
νει κανεὶς τὸ λόγο του, ὁ ὅρκος δὲν
χρειάζεται καὶ ὅποτε μ' ἀκούσῃ μου
τίς βρέχει. Δὲν ξέρω τί εἶχες μὲς
στὶς τσέπες σου ὅταν πήρα τὰ κου-
ρέλια σου νὰ τὰ στεγνώσω, γιατί δὲν
κάθησα νὰ τὰ κοιτάξω. Θὰ μπορού-
σα ὅμως νὰ σοῦ πῶ, γιὰ νὰ μεταχει-
ριστῶ τὰ λόγια τὰ δικά σου, πὼς
οὔτε ἐγὼ, οὔτε ὁ πατέρας μου —κι'
ἐμεῖς οἱ δύο ἀνακατευθήκαμε μαζί
σου ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ σ' ἔφεραν στὸ
καράβι—δὲν ξέρουμε τίποτε γιὰ τοὺς
παράδες σου. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου.
Λοιπόν;

Καθὼς φαίνεται τὸ αἷμα ποῦ ἔ-
τρεψε ἀπ' τὴ μύτη του εἶχε ξεκαθα-
ρίσει τίς ιδέες τοῦ Χάρβεῦ καὶ ἴσως
νὰ εἶχε συντελέσει κάπως σ' αὐτὸ
κι' ἡ ἐρημιά τοῦ ὠκεανοῦ.

— Πάει καλά, ἔκανε.

Ἵστερα κατέβασε τὰ μάτια του
καὶ εἶπε κάπως ντροπιασμένος:

— Δὲν φέρθηκα σὰν ἄνθρωπος
ποῦ τὸν ἔσωσαν ἀπὸ τὴ θάλασσα,
εἶπε, κάθε ἄλλο παρὰ εὐγνωμοσύνη
ἔδειξα, Ντάν.

— Ἐ, ἦσουν ἀκόμη ζαλισμένος
καὶ δὲν ἤξερες τί ἔλεγε, εἶπε ὁ Ντάν.
Ἄλλως τε, μόνον ὁ μπαμπᾶς κι' ἐγὼ
εἴμαστε στὸ καράβι. Ὁ μάγειρας δὲν
λογαριάζεται.

— Ἐπρεπε νὰ σκεφθῶ ὅτι μπο-
ροῦσα τὸ ἴδιο νὰ τὰ εἶχα χάσει τὰ
χρήματα, ἔκανε ὁ Χάρβεῦ, σὰν νὰ
μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του, ἀντὶ νὰ πῶ
κλέφτης ὅσους ἔβλεπα μπροστά μου.
Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας σου;

— Κάτω στὴν καμπίνα. Τί ἔχεις
πάλι μαζί του;

— Τώρα θὰ ἰδῇς, εἶπε ὁ Χάρβεῦ.
Καὶ μὲ μεγάλα βήματα, μὴ πα-
τώντας καὶ πολὺ γερὰ στὰ πόδια του
γιατί τὸ κεφάλι του ἐβούιζε ἀκόμη,
ἐτράβηξε πρὸς τὴ σκάλα, ὅπου τὸ
μικρὸ ρολοῖ τοῦ καραβιοῦ βρισκόταν
κρεμασμένο ἀντίκρυ στὸ τιμόνι. Ὁ
καπετὰν Τρούπ, μέσα στὴ καμπίνα
του, βυμμένη κίτρινη καὶ σοκολατιά,
ἦταν σκυμμένος πάνω ἀπὸ ἕνα ση-
μειωματάριο καὶ κρατοῦσε ἕνα πε-
λώριο μαῦρο μολύβι ποῦ κάθε τόσο
τὸ πιπίζιζε γερὰ.

— Δὲν ἐφάρθηκα καλά, εἶπε ὁ
Χάρβεῦ, παραξενεμένος κι' αὐτὸς ὁ
ἴδιος γιὰ τὴν ταπεινωσύνή του.

— Τί τρέχει πάλι, εἶπε ὁ καπε-
τάνιος. Τὰ βρήκες ἀπὸ τὸν Ντάν, ἔ;

— Ὁχι, γιὰ σὰς πρόκειται.

— Ἐδῶ εἶμαι καὶ σ' ἀκούω.

— Νά, ἦρθα νὰ βάλω τὰ πράγμα-
τα στὴ θέση τους, εἶπε γρήγορα-
γρήγορα ὁ Χάρβεῦ. Ὅταν κάποιον
τὸν σώζουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ θά-
λασσα... ἕνας κόμπος τοῦ κλεισε τὸ
λαϊμό.

— Ἐ, —θὰ γίνῃς ἄντρας μιὰ μέρα
ἂν κρατήσης αὐτὸ τὸν δρόμο.

— ... Δὲν πρέπει, ἀντὶ γιὰ τὸ
εὐχαριστῶ, νὰ βρίζῃ τὸν κόσμο.

— Δίκαιο καὶ σωστὸ, σωστὸ καὶ
δίκαιο, εἶπε ὁ Τρούπ μ' ἕνα ἀδιό-
ρατο χαμόγελο.

— ἦρθα λοιπόν γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι
λυπᾶμαι πολὺ...

Ἐνας κόμπος μεγαλύτερος ἐκλει-
σε τὸν λαϊμό τοῦ Χάρβεῦ.

Ὁ Τρούπ σηκώθηκε ἀργὰ ἀπὸ
τὴν κασέλα ποῦ βρισκόταν καθισμέ-
νος καὶ ἀπλωσε τὸ χέρι του ποῦ ἦ-
ταν μακρὸ εἰκοσιπέντε πόντους.

— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς θὰ σὲ
κάνῃ νὰ ἰδῇς σωστὰ τὰ πράγματα
κι' αὐτὸ δείχνει πὼς δὲν γελάστηκα
καὶ πολὺ σὲ κρίσεις μένα (ἕνα πνιγ-
μένο γέλιο ἔφθασε στ' αὐτιά του ἀπ'
τὸ κατὰστρωμα). Σπάνια λαθεύομαι
ἐγὼ στὶς κρίσεις μου.

Τὸ χέρι ποῦ ἦταν εἰκοσιπέντε πόν-
τους μακρὸ ἐκλεισε μέσα του τὸ χέ-
ρι τοῦ Χάρβεῦ καὶ τὸ μούδιασε ὡς
τὸν ἀγκῶνα.

— Ὁ σὺ δώσουμε λίγο νεῦρο ἀ-
κόμη προτοῦ νὰ σ' ἀποχαιρετήσουμε,
νεαρέ μου. Κι' ὅτι ἔγινε ἔγινε, ἐγὼ
δὲν ἔχω κακὴ ιδέα γιὰ σένα γι' αὐ-
τὸ τὸ πράγμα. Δὲν ἦσουν ἐντελῶς

ὁπεύθυνος. Κάνε καλὰ τὴν δουλειά
σου καὶ δὲν θὰ ἔχῃς νὰ περάσῃς ἄ-
σχημα.

— Εἰσαι ἄσπρος σὰν πανί, εἶπε
ὁ Ντάν, καθὼς ὁ Χάρβεῦ ἀνέβαινε
στὸ κατὰστρωμα.

— Δὲν τὸ νοιώθω, εἶπε ὁ Χάρβεῦ
κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιά.

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, ἔκανε
ὁ Ντάν. Ἀκουσα ὅ,τι σοῦ εἶπε ὁ
μπαμπᾶς. Ὅταν λέει πὼς δὲν ἔχει
κακὴ ιδέα γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, αὐτὸ
σημαίνει πὼς τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη.
Ἐπειτα δὲν θέλει νὰ λαθεῖται στὶς
κρίσεις του. Ὅταν μιὰ φορὰ ὁ μπα-
μπᾶς πῇ πὼς ἕνα πράγμα εἶναι ἔτσι,
προτιμᾷ καλύτερα νὰ προσκυνήσῃ
καὶ τοὺς Ἑγγλέζους ἀκόμα, παρὰ
νὰ ἀλλάξῃ γνώμη. Εἶμαι πολὺ εὐ-
χαριστημένος ποῦ εἶναι πάλι ἔλα ἐν
τάξει καὶ θὰ πᾶνε καλά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

[Ὁ κ. Φιλιδων σὰς γράφει σήμερα γιὰ
τὸν ἐλληνοεβραῖο ποιητὴ Γιωσέφ Ἐλιγιά.
Ἐν' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποιήματα εἰν' ἔ-
κείνο ποῦ ἔγραψε γιὰ τὸ Χριστό. Τὸ δη-
μοσιεύω παρακάτω, ὄχι μόνο γιὰτ' εἶναι
ἕνα ὠραῖο ποίημα, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ δείχνει
πὼς ἕνα ἐκλεκτὸ τέκνο τοῦ Ἑβραϊσμοῦ
ἀντικρύζει τὴν ὑπέροχη μορφή τοῦ Θεαν-
θρώπου. — Σ. τ. Δ.]

ΙΗΣΟΥΣ

Τίποτε μὲς στὴν ἀνθρώπινη ἱστο-
ρία δὲν μπορεῖ νὰ ἱσοφαρίσῃ τὴν ἀγάπην
ποῦ Αὐτὸς ἔχει ἐμπνεύσει, τὴν παρηγο-
ριά ποῦ Αὐτὸς ἔχει σκοπίσει, τὴν ἀρε-
τὴ ποῦ Αὐτὸς ἔχει ἐνθάρρυνει, τὴν ἐλ-
πίδα καὶ τὴ χαρὰ ποῦ Αὐτὸς ἔχει χαρά-
ξει μὲς στ' ἀνθρώπινα στήθια...

Enelow Hymans (γαββίνος)

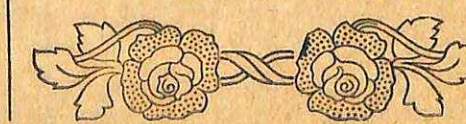
Ἀπόψε ἦλθα κι' ἐγὼ,
γλυκὴ ἀδελφὲ τῆς Ναζωραίας,
Βάρβαρα πάθη πνίγοντας
ἐντός μου κι' ἄγρια μίσση,
Νὰ κλάψω μπρὸς στὸ αἰμόφυρτο
κορμί τῆς πλέον ὠραίας
Ψυχῆς, ποῦ ἔχει ποτὲ στὸν
κόσμο ἐτοῦτο ἀνθοβολήσει.

Τῆς Γαλιλαίας κοῖνε σεμνὲ,
πρὸς τὸ λευκὸ τὸ φῶς σου
Πόσες φορές φτερούγισαν
τῶν ταπεινῶν οἱ ἐλπίδες!

Πόσοι σταυροὶ κατάντικρυ
στηθῆκαν στὸ δικό σου:
Λικοὶ καὶ ξένοι οἱ Φαρισαῖοι,
ἄλλοι, κι' οἱ Σταυρωτῆδες.

Δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος, μήτε
κι' ὁ στενὸς Ἐσταυρωμένος,
Γλυκὲ Ἰησοῦ, στὸν κόσμο αὐτὸν
τῆς πίκρας καὶ τοῦ φθόνου.
Κι' ὅμως ἡ δόξα σου ἀσπίλη
μὲς στὸν θνητῶν τὸ γένος:

Εἰσαι ὁ Θεὸς τοῦ Πόνου!
ΓΙΩΣΕΦ ΕΛΙΓΙΑ (1901-1931)

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΛΛΗΝΟΕΒΡΑΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΟΝ Ἰούλιο τοῦ 1931, στὸν
Εὐαγγελισμό, πέθανε ἀπὸ
τύφω νεώτατος—τριάντα μό-
λις χρονῶν—ἕνας φτωχὸς
Ἑβραῖος, δάσκαλος τῆς γαλλικῆς
στὸ Κιλκίς, ποῦ τὸν ἔλεγαν Γιωσέφ
Ἐλιγιά. Ὁ θάνατος αὐτοῦ δὲν πέρα-
σε ἀθόρυβος. Ἀπεναντίας, πολλοὶ
θρήνοι ἀκούσθηκαν κι' ἀπὸ Ἑβραί-
ους κι' ἀπὸ Χριστιανούς. Ἐγραψαν
ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ κι' ὁ ποιη-
τῆς Στέφανος Δάφνης δημοσίευσε ἕνα
ὠραῖο ἐλεγείο. Γιατί κι' ὁ Γιωσέφ
Ἐλιγιά ἦταν ποιητῆς. Κι' ὄχι ποιη-
τῆς Ἑβραῖος παρὰ Ἑλληνας· στὴ
γλῶσσα μας ἔγραφε, ἄρα στὴ Λογο-
τεχνία μας ἀνήκε. Κι' ὄχι ποιητῆς
κοινὸς τυχαῖος, παρὰ διαλεκτός. Γι'
αὐτὸ τὸν ἐθρήνησαν ὅλοι. Οἱ Ἑ-
βραῖοι σὰν ὁμόφυλοι ποῦ ἤξερε βα-
θεῖα τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσα καὶ λογοτε-
χνία καὶ, μεταφράζοντας ἐλληνικὰ
τάριстуρημάτά της, παλαιὰ καὶ
νεώτερα, τὰ ἔκανε γνωστὰ κι' ἀγα-
πητὰ στὸν ἐλληνικὸν κόσμο. Οἱ Ἑλ-
ληνες τὸ λογοτέχνη ποῦ ἡ μητρικὴ
του γλῶσσα ἦταν ἡ ἐλληνικὴ καὶ σ'
αὐτὴν, γράφοντας ποιήματα πρωτό-
τυπα, ἐξέφραζε τίς ὑψηλές του ιδέες,
τὰ εὐγενικὰ του αἰσθήματα, τὴν ὡ-
ραία του ψυχὴ. Ὁ Γιωσέφ Ἐλιγιά
ἦταν μιὰ ἐπαφή, ἕνας σύνδεσμος με-
ταξὺ τῶν δύο μεγάλων φυλῶν. Ἦταν
ἕνας ποιητῆς Ἑλληνοεβραῖος.

Σήμερα, ἑπτὰ χρόνια μετὰ τὸ θά-
νατό του, ὁ ἐβραϊκὸς σύλλογος τῆς
Θεσσαλονίκης «Μπενέ-Μπερίθ» ἐκδι-
δει, σ' ἕνα χοντρὸ κι' ὠραῖο βιβλίον,
ὀλάκερο τὸ ποιητικὸ ἔργον τοῦ πο-
λύκλαστου Ἐλιγιά. Ἀποτελεῖται ἀπὸ
τὰ πολλὰ πρωτότυπα ποιήματά του
κι' ἀπὸ τίς μεταφράσεις τῶν ἐβραϊ-
κῶν-ψαλμῶν. Βιβλίων τῆς Γραφῆς
(Ἄσμα Ἀσμάτων; Ἰὼδ κ. ἄ.), ποιη-
μάτων πολλῶν νεωτέρων καὶ συγ-
χρόνων ἐβραίων ποιητῶν, καθὼς καὶ
μερικῶν γάλλων, γιατί καὶ τὴ γαλ-
λικὴ γλῶσσα καὶ λογοτεχνία ὁ Ἐλι-
γιά ἤξερε καλά. Ὁ γνωστὸς λόγιος
τῆς Θεσσαλονίκης κ. Γ. Κ. Ζωγρα-
φάκης ἐμάζεψε καὶ ταχτοποίησε ὅλο
αὐτὸ τὸ ἔδω κι' ἐκεῖ σκορπισμένο ἦ
κι' ἀνέκδοτο ἔργο. Ὁ ἴδιος ἔγραψε
γιὰ τὸ βιβλίον ἕναν πρόλογο, ἕνα βιο-
γραφικὸ σημεῖωμα καὶ μιὰ ἀναλυτι-
κὴ μελέτη. Σὲ μιὰ σελίδα ἔχει καὶ
σύνοψες γνῶμες διαφόρων γιὰ τὸν
Ἐλιγιά. Ὁ Κωστής Παλαμᾶς λέει:
«Σύνδεσμος γιὰ μένα, ὄχι συνηθι-
σμένος, μεταξύ τῆς ἐλληνικῆς εὐρυθυ-

μίας καὶ τῆς βιβλικῆς μεγαλοπρέ-
πειας». Κι' ὁ Βάρναλης: «Ἐνας ἄν-
θρωπος ἔτσι ἀπλὸς καὶ ἴσιος, μιὰ ψυ-
χὴ τόσο εὐγενικὰ, κι' ἕνα ἔργο μὲ
τόση εὐκρίνεια καὶ πίστη σὲ μιὰ κα-
λύτερη τύχη τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ξε-
χνιοῦνται τόσο εὐκολα».

Τὸ ὑπογράψω. Ἐγνώρισα ἀπὸ
κοντὰ τὸν Γιωσέφ Ἐλιγιά καὶ τὸν
βρήκα ἔτσι ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ὁ
Βάρναλης. Ὅταν εἶχα τὴ «Νέα Ἐ-
στία», μοῦ ἔστειλε καὶ τοῦ ἔδημο-
σίευα ποιήματα, καὶ κάθε φορὰ ποῦ
περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἐρχόταν
στὸ σπίτι μου νὰ μὲ βλέπῃ. Τί κα-
λός, τί συμπαθητικὸς ἄνθρωπος!
Συμπαθοῦσα ἀνέκαθεν τοὺς Ἑλληνο-
εβραίους, ποῦ στὴ Ζάκυνθο, στὸν
καιρὸ μου, εἶχαμε τόσο καλοὺς, μὰ
τοὺς συμπαθῶ περισσότερο ἀφ' ὅτου
ἐγνώρισα τὸν ἄψυχο αὐτὸν Ἐλιγιά.
Ἦταν Γιαννιώτης. Μικρός, ὀρφάνε-
ψε ἀπὸ πατέρα καὶ ἀναστῆθηκε ἀπὸ
τὴ μητέρα του. Ἐσπούδασε στὴν

Ἰσραηλιτικὴ Ἀλλιάς τῶν Ἰωαννί-
νων, καὶ ἀφοῦ πῆγε καὶ στρατιώτης,
διορίσθηκε ἐκεῖ δάσκαλος. Ἐπειτα
στὸ Κιλκίς. Πέρασε τὴ ζωὴ του μὲ
φτώχεια, μὲ στερήσεις, μὲ ἀγῶνα.
Ἐλάτρευε τὴ μητέρα του καὶ ἐν ἀπὸ
τὰ ὠραιότερά του ποιήματα εἶναι ἀ-
φιερωμένο σ' αὐτή· μὰ τὸ ὠραιότε-
ρο ἴσως εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔγραψε γιὰ τὸν
«γλυκὸ του ἀδελφὸ τῆς Ναζωραίας»
(Ἰησοῦς). Γιατί καὶ τὸν Χριστὸ ὁ
Ἑβραῖος αὐτὸς τὸν ἀγαποῦσε. Ἦταν
γι' αὐτὸν ὁ Θεὸς τοῦ Πόνου, ἀδιάφο-
ρο ἂν δὲν μπορούσε νὰ πιστεύῃ πὼς
ἦταν καὶ γιὸς Θεοῦ. Καὶ νὰ πὼς τε-
λειώνει τὸ ποίημά του: «Δὲν εἶσαι
ὁ πρῶτος μήτε κι' ὁ στενὸς Ἐσταυ-
ρωμένος—γλυκὲ Ἰησοῦ, στὸν κόσμο
αὐτὸν τῆς πίκρας καὶ τοῦ φθόνου—κι'
ὅμως ἡ δόξα σου ἀσπίλη μὲς» στὸν
θνητῶν τὸ γένος:—εἰσαι δὲν εἶσαι
γιὸς Θεοῦ, μὰ εἶσαι ὁ Θεὸς τοῦ Πό-
νου».

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

7

Ἐπὶ τέλους ὁ Πετεινὸς ἔφτασε καὶ σὲ στεριά. Τὸ ἀτέλειωτο ποτάμι
εἶχε τελειώσει. Χαμήλωσε τότε κι' εἶπε τοῦ Γιαννάκη: «Ξεπέζεψε, μικρέ
μου». Ὁ Γιαννάκης κατέβηκε ἀπ' τὴ ράχη τοῦ Πετεινοῦ. Ἀλλὰ πρὶν
προφτάσῃ νὰ τὸ εὐχαριστήσῃ, τὸ πουλὶ ἀνασέκωσε τὰ φτερά του, σὰν νὰ
ἀποχαιρετοῦσε κι' ἔγινε ἀφαντό.

Ὁ Γιαννάκης κοίταξε πίσω του: Εἶχε γίνῃ ἀφαντό καὶ τὸ ποτάμι.

Καὶ τώρα; ἔμπροσ.
Ἐκεῖ κοντὰ ἀρχί-
ζουν τὰ ριζοβούνια.
Θὰ προχωροῦσε ἀ-
κόμα λίγο κι' ἔπει-
τα θάπαινε τὸν ἀ-
νήφορο γιὰ τὴν κορ-
φή.

Ἔτσι ἐνόμιζε. Ἀλ-
λὰ περπάτησε ὡ-
ρες καὶ ὥρες, χωρὶς
νὰ φτάνῃ στὰ ριζο-
βούνια, ποῦ ἀντὶ νὰ
πλησιάζουν λὲς καὶ
ἀπομακρύνονταν.

Ἐπειδὴ κουράστηκε, ἔκοψε ἀπὸ ἕνα δέντρο ἕνα κλαδί καὶ τὸ ἔκαμε μπα-
στούνι. Καὶ σκυφτός, μὲ τὸ σακκούλι του στὸν ὄμο, περπατοῦσε. Τί πα-
ράξενος ὁ τόπος ποῦ ἀπλωνόταν ὀλόγυρά του, ἀτέλειωτος κι' αὐτὸς σὰν
τὸ ποτάμι! Ὅλο χόρτα καὶ χαμόδεντρα. Πέρα μόνον φαίνονταν ἀπέραντα
χωράφια μὲ θερισμένα σπαρτά. Στάσι ἦταν; κοιθάσι; βρώμη;... Καὶ
παντοῦ πετοῦσαν κάτι παράξενα πουλιά, ποῦ δὲν τὸν φοβόνταν καθόλου,
καὶ ἀντὶ νὰ φεύγουν ἀπὸ μπροστά του, ἔρχονταν σὰ νὰ τὸν προὔπαντοῦσαν.

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του. «Μὰ κι' ἑκατὸ χρόνια ἂν
χρειασθῇ νὰ περπατήσω—ἔλεγε μέσα του—δὲν θὰ σταθῶ πρὶν φτάσω στὸ
σκοπὸ μου!»

Ἀξαφνὰ, παρουσιάσθηκε μπροστά του ἕνα Γεροντάκι καλοντυμένο
μὲ χρυσὸ μπαστούνι καὶ πονηρὰ ματάκια.

—Πῶς ἀπὸ δῶθε, μικρέ μου; τὸν ρώτησε.

—Θέλω νάνεβώ στην κορφή του βουνού, αποκριθήκε άφοβα ο Γιαννάκης.

—Για να κάμης τί ;

—Για να βρω το Βοτάνι της Ζωής. Η μητέρα μου είναι άρρωστη και πρέπει να της το πάω για να γίνει καλά.

Το Γεροντάκι κοίταξε τον Γιαννάκη καλά-καλά. Έπειτα του είπε :

—Μπορώ, φαίνεται καλό παιδί. Μα εγώ, που είμαι εν άπό τα Πνεύματα του βουνού, δεν θα σάφήσω νάνεβής στην κορφή του, αν δεν μου θερίσης πρώτα το στόρι μου.

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Νά πάρης τα μούτρα σου να ξανάρθης ! Νά μὴν ξαναφανής από δώ, παλιοκάρτισο !»

... Έγώ, ού, το είχα βάλει στην τρεχάλα. Ούτε γύρισα να ιδώ πίσω μου.

— Και πόσες μέρες είναι από τότε ; ρώτησε ο άγροφύλακας.

— Τρείς φορές βασίλειψε ο ήλιος. Τέσσερις με τον χτεσινό.

— Πού κοιμόσουν αυτές τις μέρες ;

— Τη μιά φορά χώθηκα μέσα σ' ένα σωρό άχυρα, άλλη μιά φορά βρήκα μιά καλύβα έρημη και μισογκρεμισμένη, την άλλη φορά κοιμήθηκα έξω από μιά μάντρα, δεν έκανε κρύο.

— Και τί θα κάνης τώρα αν σ' άφήσω έλεύθερη ;

Τα μάτια της γυφτοπούλας άστράψαν και είπε :

— Θα γυρίζω ώπου νάβρω άλλους πατριώτες μου. Πολλοί πατριώτες μου γυρίζουν σ' έλο τον κόσμο.

— Κι' ως τότε πώς θα ζήσης ;

— Ού, από ρίζες και λάχανα, άλλο τίποτε. Στα χωριά θα χορεύω και θα τραγουδώ και θα μου δίνουν φωμί. Έπειτα, μπορώ να μαζεύω λιγαριές, να πλέκω καλάθια και να τα πουλώ.

Ο κύρ Πέτρος ακούγοντας τα λόγια της γυφτοπούλας έστριβε με άμηχανία το μoustάκι του.

— Αλλά δεν γίνονται, είπε. Πουθενά δεν ακούστηκε να γυρίζη από χωριό σε χωριό κορίτσι πρᾶμα καταμώναχο. ... Πόσων έ-

Ο Μούργος

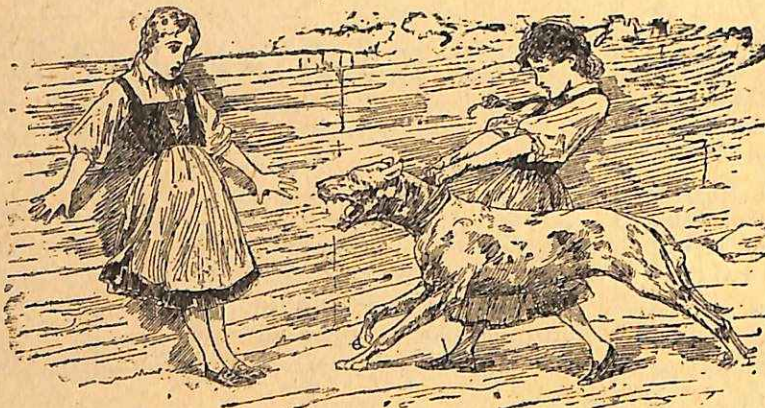
τών είσαι, μπορείς να μου πής ;

Η μικρή άρχισε να μετράη σοβαρά στα δάχτυλά της και είπε :

— Τὸν Τρυγητή δεν θα μπορώ να τα μετρώ στα δάχτυλά μου.

— Δηλαδή τα χρόνια σου θα είναι περισσότερα από τα δάχτυλά σου.

Πάει καλά. Τώρα λοιπὸν είσαι δέκα

«Η Μαρία άρπαξε το σκυλλί απ' το λαιμό»

έτών. Κι φαίνεται μικρή, η Μορφούλα μου είναι μόλις οκτώ έτών και φαίνεται μεγαλύτερη από σένα. Τώρα κι' εγώ δεν ξέρω τί να κάνω, έδω είναι η δυσκολία, ως τώρα, άφ' έτου είμαι στην ύπηρεσία, έχω πιάσει ένα σωρό παιδιά, μα εκείνα είχαν τους γονείς τους να τα ζητήσουν. Πρέπει έξάπαντος να πάω στού κύρ-Δήμαρχου.

— Α, μα να μου ζήσης ! Καλά μου τα κατάφερες. Νά γυρίζω έλον τον κόσμο σάν τρελλή να σε γυρεύω ! ακούγεται έξαφνα μιά θυμωμένη φωνή.

Ήταν η κυρά-Μαρία που στεκόταν έξω απ' την πόρτα της φυλακής.

— Ακούς εκεί να γυρίζω τούς δρόμους να σε γυρεύω. Και καλά που ήρθα απ' έδω, ο Θεός με φωτισε. Έτσι φεύγουν οι άνθρωποι, χωρίς να ειδοποιήσουν; Εγώ φοβήθηκα μήπως έπαθε τίποτε η Έμορφία.

— Όχι, καλὴ μητέρα, είπε ο άγρο-

φύλακας, το βράδυ έπιασα στο χωράφι του κύρ-Θανάση ένα κοριτσάκι, μιά γυφτοπούλα, νά-την έδω.

— Αχ, αυτοί οι Τουρκόγυφτοι δ-που πάνε κάνουν τη ζημιά τους, μόνο αυτήν έπια-σες ;

— Μόνον αυ-τήν. Οι άλλοι εί-χαν φύγει. Το βρήκα ολομόναχο. Εί-χε κλέψει δαυκιά και τα έτρωγε.

— Δαυκιά ! Χαρά στο στομάχι !

Και πώς δεν μου τόφερες στο σπίτι να το δώσω λίγη σούπα ; Πέτρο, παιδί μου, πώς άλλαξες ;

— Μα μητέρα, σου είπα πώς την έπιασα την ώρα που έκλεβε.

— Έκλεβε ; Και είναι κλεψιά δ-ταν πεινάει κανείς και παίρνει πράγματα που θά του τα έδιναν αν τα ζητούσε ; Ο κύρ-Θανάσης είναι σπλαχνικός άνθρωπος. Αν την έβλεπε τάχα δεν θά της έδινε λίγο φωμί ; Έλα δώ, μικρούλα, πώς σε λένε ;

— Μαριά !

— Α, τί όμορφο όνομα ! Αμ δεν μου το λες πώς είμαστε και συνονόματες ! Και είναι και χριστιανικό όνομα. Λοιπόν, Μαρία μου, θά πεινάς βέβαια έλα μαζί μου να σου δώσω να φας.

— Τώρα νάταν κι' άλλο ! φώναξε η Έμορφία καταχαρούμενη. Της φέραμε ο πατέρας κι' εγώ γάλα κι' έφαγε με πολλήν όρεξη. Και τη νύχτα δεν κρύωνε γιατί ο πατέρας ήρθε και την σκέπασε με την κουβέρτα.

— Πώ-πώ, την κουβέρτα του ! Μα δεν μου λές, Πέτρο μου, είσαι στα συγκαλά σου ; Σκοπεύεις να πάθης κανέναν πλευρίτη ; Και τώρα πρέπει να' απλωθώ ή κουβέρτα σου στον τοίχο και να τιναχτή καλά-καλά. Και δεν μου λές, Πέτρο μου, τί σκοπεύεις να το κάνης το κορίτσι ;

Μα τουτο ίσα-ίσα συλλογιζόταν κι' ο κύρ-Πέτρος. Αφού λοιπὸν διηγήθηκε στην μητέρα του όσα γνώριζε για τη γυφτοπούλα, της είπε :

— Και σύ, μητέρα, τί λές ;

— Σπουδαία δουλειά, είπε περιφρονητικά ή γριά. Γονείς δεν έχει νάρθουν να το ζητήσουν — δεν έχει λοιπὸν κανένα να το κοιτάξη. Δεν μπορούμε να τ' αφήσουμε να πάη

πίσω σ' εκείνη την άγριογυναίκα που το έδερνε αλύπητα. Το κρατούμε, κι' όταν περάσουν τίποτε γύφτοι απ' έ-δω, αν της άρέση πηγαίνει μαζί τους. Είναι άμαρτία να το αφήσουμε χειμώνα καιρό να πεθάνη στους δρόμους απ' το κρύο κι' απ' την πείνα.

— Ζήτη ή γιαγιά μου ή καλή ! φώναξε γεμάτη χαρά ή Έμορφία.

— Να μου ζήση ή καλή μου ή μητέρα ! φώναξε κι' ο άγροφύλακας δακρύζοντας από συγκίνηση.

Δεν έλπιζε ποτέ του πώς ή κυρά-Μαρία θά δεχόταν να πάρη στο σπίτι της την γυφτοπούλα, γιατί συχαινόταν από φυσικό της τούς Α-τοιγγάνους. Γι' αυτό μεγάλη ήταν ή χαρά και του γιου της και της έγγονής της για την άπόφασή της αυτή.

— Λοιπόν, θά μείνης μαζί μας, Μαριά μου, να ιδής τί καλά που θά ζήσουμε, είπε ή Έμορφία στη γυφτοπούλα. Έστερα πήρε το χέρι της και τα δυο κορίτσια βγήκαν από την φυλακή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

— Πηγαίνετε σεις μπροστά, είπε ο κύρ-Πέτρος στην Έμορφία.

Έκείνος έμεινε πίσω με την μητέρα του για να την βοηθήση ν' απλώσουν την κουβέρτα και να την τινάξουν για να φύγη ή άκαθαρσία και ν' άερισθώ. Την εποχή εκείνη δεν ήταν ακόμη γνωστά τα μικρόδια.

Όταν ή κυρά-Μαρία ήρθε στο σπίτι βρήκε, την Μαριά όρθή μες στη μέση της μεγάλης κάμαρας. Η γυφτοπούλα θαύμαζε τα έπιπλα και ταλλα πράγματα που δεν ήταν βέβαια και σπουδαία, μα γι' αυτήν ήταν μεγάλη πολυτέλεια, αφού για πρώτη φορά στη ζωή της τα έβλεπε.

— Μήρρω μου, είπε ή κυρά Μαρία στην έγγονή της, πρόσε-χέ την να μὴν καθήση πουθενά και λερώση, ώπου να πάω να της βρω τίποτε ρουχαλάκια να την αλλάξουμε.

Έστερα από λίγη ώρα ή κυρά Μαρία ήρθε κρατώντας φορέματα της Έμορφούλας. Πήρε μαζί της την γυφτοπούλα στο πλυσταρείο κι' αφού την έγδυσε την έβαλε στην σκάφη και την έλουσε, όπως λούζουν τα σκυλάκια. Έστερα την σφούγγισε καλά-καλά, την έντυσε και έπειτα κάθισε και την χτένισε με πολλὸν κόπο, έσπασαν μάλιστα και μερικά δόντια από το χτένι της, γιατί που να ξεδι-λύνουν τα πυκνά και χλιομπε-

δεμένα άκείνα φρύγανα. Όταν έπι-τέλους τέλειωσε το χτένισμα είχαν κι' οι δυο τους ιδρώσει από την άγωνία.

Πρώτη φορά ή Μαριά είδε τέτοιες περιποιήσεις και όταν ή Έμορφία την πήγε μπροστά στον καθρέπτη και είδε πόσο κομψά και όμορφα ή-ταν ντυμένη, δεν ήθελε να πιστέψη τα μάτια της.

— Καλὴ σὺ είσαι, Μαριά μου, δεν γνωρίζεις τον έαυτό σου ; είπε ή Έμορφία και άρχισε να γελάη και ή γυφτοπούλα ξεέσπασε κι' αυτή σε γέλια. Κι' έπειδὴ το γέλιο δεν την έφτανε για να δείξη τη χαρά της, έ-τρεξε και πήρε το ντέφι της που το είχε ξεχάσει στο πλυσταρείο και πηδώντας στην μέση της κάμαρας άρ-χισε να χορεύη με μεγάλη χαρά. Κουνούσε και χτυπούσε έλαφρά το

ντέφι της με το χέρι της και με τον άγκωνα κι' όσο χόρευε και πηδούσε, τόσο μεγαλύτερος γινόταν ο ένθουσιασμός της. Οι κοτσίδες της σείόνταν σάν δυο μαύρα φίδια, το μελα-χροινό και χλωμό πρόσωπό της έ-παιρνε ένα ρόδινο χρώμα, τα δόντια της φαίνονταν πιδ άσπρα άκόμη ά-νάμεσα στα κόκκινα χείλια της και τα μεγάλα μάτια της άστραφταν από χαρά.

Η Έμορφία πρώτη φορά είχε ιδεί τέτοιο χορό και χειροκροτούσε ένθουσιασμένη. Στο τέλος την έπιασε κι' αυτήν ή μανία του χορού και σηκώθηκε και άρχισε να χορεύη προσπαθώντας να μιμηθώ τις κινήσεις της Γυφτοπούλας. Μα γρήγορα άπόκανε και έπεσε κάθιστη στη μεγάλη πολυθρόνα της γιαγιάς της.

(Ακολουθεί)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Ο μύλος γυρίζει, ο μύλος κροτεί : κλίπ-κλίπ !

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΣΩΚΚΛΗΣΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Κεί ψηλά στο βουνού την απότομη
Ισάχη,
Που ύψώνονται γίγαντες πέτρες και
Βράχοι
Κεί που πάντα η θεότητα γιορτάζει
[Φύση
Κεί χτισμένο ήταν μικρό ερημοκ-
κλήσι.

Η θωριά του φτωχή και η καμπάνα
[μικρούλα
Η σκεπή χαμηλή και παλιά η πορ-
[τούλα
Κι όμως κάτι τρανό έχει μέσα του
[κλείσει
Το Θεό—τί λαμπρό—το μικρό ερημοκ-
[κλήσι.

Μπρός του τρέχει, κρυστάλλινο γάρ-
γαρο ρυάκι
Και λικνίζει στο φλοίσβο του το χορ-
[ταράκι
Και τραγουδι άπαλό, το νερό λέει στη
[βρύση
Κι η άνεμώνη μιλάει στο ψηλό κυπα-
[ρίσι.

Χαϊδευτά τ' αεράκι τα λούλουδα άγ-
[γίλει
Και τήνδονα τρελλά της αύγης τ' άγ-
[γελούδια
Συμφωνούν, τραγουδούν όλο νέα τρα-
[γούδια,

Κεί ψηλά στο βουνού την απότομη
[ισάχη
Που παράδοξα ενώνονται λουλούδια
[και βράχοι
Κεί ψηλά ο Θεός πήγε να κατοικήση
Στο φτωχό, ταπεινό, στο μικρό ερημοκ-
[κλήσι.

Λευκή Καμέλια [B]

ΠΡΩΤΗ ΕΧΘΡΑ

Ήταν δική τους άλλοτε η θείσα.
Ναι, έντελώς δική τους. Γι' αυτά κά-
θε της χαμόγελο, γι' αυτά κάθε της
χάδι, γι' αυτά όλη της η αγάπη. Σ'
αντάλλαγμα της είχαν προσφέρει έ-
κείνη τη δικιά τους συμπάθεια, μια
συμπάθεια μεγάλη, αληθινή, δυνατή
σάν κάθε αίσθημα μιας παιδιαστικής
καρδιάς. Σάν τύχαινε να τ' άρτησε
καμιάς ποιόν αγαπούσαν περισσότερο
άπ' τους δικούς τους, τ' άλάβαινε πάντα
την ίδια στερεότυπη απάντηση:
— Τη Λελέ.

Έτσι την είχε βαπτίσει η παιδιαστική
γλώσσα τους. Τι κι αν οι άλλοι τη
φώναζαν 'Ελένη; Ήταν τόσο «δικιά
τους» τόσο φίλη τους, που δεν χρειάζό-
ταν εκείνο το κακό όνομα. Δεν την
έλεγαν ούτε καν θεία, ήταν η «Λελέ»
τους.

Μά ξαφνικά έτσι, χωρίς να το κατα-

λάβουν, η Λελέ παντρεύτηκε. Και από
τότε σάν κάτι κρύο να φύσισε στις καρ-
διές τους, σάν τότε μόνο να κατάλαβαν
πώς η θείσα με τα χρυσά μαλλιά, δεν
φύλαγε μόνο για κείνα την αγάπη της.
Μ' αυτό, τώνισαν καλύτερα μόνο σάν
ένα πρωινό τ' άφώναξε η μαμά, γιά να
φιλήσουν το «νέο ξαδελφούλι» που τους
χάρισε η θεία. Τι; Μήπως δεν άκου-
σαν καλά; Άλλοίμονο, η μαμά τους
το έξηγγεσε καθαρά:

— Ο καλός Θεός, έστειλε στη θείσα
τους ένα παιδάκι. Μιά καινούρια μπε-
μπέκα μικρούτσικη σάν κουκλα, ένα
καινούριο ξαδελφάκι γιά σάς.

Οι καρδιές τους σφίχτηκαν. Προσπά-
θησαν να μη δείξουν την ζήλεια, τη
στενοχώρια τους, μά δεν το κατόρθω-
σαν. Σάν είδαν το μικρό, ξαπλωμένο
στην κούνια του δίπλα στη «Λελέ τους»
δεν μπόρεσαν να κρατηθούν. Αυτό το
παιδάκι ήταν ο «κλέφτης» ο άρχαγας
της αγάπης της θείσας τους. Αυτό
θάπαιρνε στο εξής όλα τα χάδια, όλα
τα φιλήματα π' άλλοτε ήταν μόνο δικά
τους.

Ο Μπέμπης δεν στάθηκε ούτε στιγ-
μή μπροστά στην κούνια. Έφυγε χω-
ρίς να πη λέξη, έφυγε σάν κυνηγημέ-
νος γιά να μην καταλάβουν πόσο ζή-
λευε. Η άδελφούλα του όμως, μικρού-
λα καθώς ήταν τράωσε κοντά στη μα-
μά της, με τον φόβο ζωγραφισμένο σ' α-
κιστανά ματάκια. Φοβόταν. Φοβόταν
μήπως αυτό το παιδί της έκλεβε και
την μαμά της, όπως της πήρε τη θεί-
σα, όπως θ' ά της έπαιρνε ίσως, τον
παππού και τη γιαγιά.

Είδες τ' αυτό, Μπεμπούλα! τη
ρώτησαν.

— Ναι.

— Σ' άρέσει; Δεν είναι καλό παι-
δάκι;

— Όχι!...

— Να το στείλουμε πίσω στο Θεό;
Μιά λάμψη έλπίδας φώτισε το προ-
σωπάκι της. Κι απάντησε γρήγορα, ά-
δισταχτα:

— Ναι!

Γέλασαν όλοι γύρω της. Και βάλθη-
καν να της έξηγγουν:

— Δεν γίνεται να το... γυρίσουμε
πίσω, Μπεμπέκα. Θά το κρατήσουμε
μαζύ μας. Θά μεγαλώσει, θά γίνει σάν
εσένα, όμορφο κοριτσάκι, θά παίζετε
μαζύ.

Μά δεν θέλησε ν' άκούση τίποτε η
Μπεμπούλα. Η λογική και τα σχέδια
γιά το μέλλον δεν χωρούσαν στο μυα-
λούδάκι της.

— Κι από κείνη τη μέρα, τ' άδυ
μικρά, δεν ξαναβρήκαν ποτέ την πα-
λιά αγαπημένη θείσα. Τη χάσανε γιά
πάντα. Δεν έμεινε παρά η «Θεία 'Ελέ-
νη» η μαμά ενός άλλου παιδιού. Γι'
αυτό και θάόργησουν να συμπαθήσουν
το νέο ξαδελφάκι. Θά διατηρήσουν γιά
καιρό τη μνησικακία τους, γιάτί τους

στέρησε μι' α μεγάλη αγάπη. Αυτή η
πρώτη αντίπαθεια, η πρώτη έχθρα, θά
σβύσει τότε μόνο, όταν θά τους φαί-
νεται μακρινή, πολύ μακρινή η εποχή
που θεωρούσαν τη Λελέ έντελώς δι-
κιά τους.

Γαρούφαλλο [B]

Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

«Όταν έφθασα κείνο το πρωί στο
σχολείο βρήκα όλα σχεδόν τα κορίτσια
μαζεμένα. Θά πηγαίναμε έκδρομή και
γι' αυτό είμαστε εϋθυμες και γελού-
μενες κείνο το άνοιξιτικό πρωινό. Σέ
λίγο ξεκινήσαμε. Η έκδρομή έγινε με
αυτοκίνητα.

«Όταν φθάσαμε, γεμίσαμε και κεί
τόν άέρα με τα γέλια και τις χαρούμε-
νες φωνές μας. Χωθήκαμε όλες μέσα
στο δάσος που άπλωνόταν μπροστά
μας κι' άρχισαμε τ' άνοιξιτικά.

Μετά το μεσημέρι πήγαμε να ιδούμε
τη δασκαλόπετρα. Άφου σκαρφώσα-
με λίγη ώρα στους βράχους, σταθήκα-
με ιδούμε. Μπροστά μας άπλωνόταν
σέ μεγάλη έκταση η θάλασσα άκύναν-
τη. Που και που κανένα πανάκι όλα-
σπρο κάποιος βορκούλας φάνταζε σ' α
λουλούδι στο άπέραντο γαλάζιο φόντο
της. Άπ' την άμμουδιά άρχιζαν τ' α-
πεινά του δάσους που έφθαναν ως έ-
μάς. Προχωρήσαμε λίγο ακόμα και
φθάσαμε σέ μι' α μικρή πέτρινη πλα-
τειούλα κυκλική. Τριγύρω είχε ένα πε-
ζούλι από πέτρα και στη μέση σχεδόν
μι' α έπληξη πέτρινη πολυθρόνα. Έκει
πάνω, μάς είπαν, καθόταν ο Όμη-
ρος και δίδασκε τους μαθητάς του.

Σταθήκαμε όλες σοβαρές και συλλο-
γισμένες. Έκει είχε πατήσει το πόδι
του ο ύπεροχος άνδρας. Έκει πάνω
άκουσθηκαν τ' α σοφά λόγια του μεγά-
λου ποιητή της αρχαιότητας. «Ω, αν
ήταν δυνατόν να γυρνούσαμε πολλά
χρόνια πίσω, και να τόν βλέπαμε, ν'
άκούγαμε άπ' το θείο στόμα του δυό
μενάχα λέξεις. Άλλ' αυτό ήταν άδυ-
νατο, και σέ λίγο πήραμε τ' α δρόμο
της επιστροφής.

Αυτή τη φορά, όμως, το γέλιο είχε
φύγει άπ' τα παιδικά μας πρόσωπα.
Τώρα νοιώθαμε μιά περηφάνεια γιά τόν
τόπο μας, όπου είχε γεννηθεί κι' είχε
διδάξει ένας Όμηρος.

Νίκη [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ο καθηγητής δόν Ντέντεντβ Φάν-
τασμα:
— Και τί σέ κάνει, παιδί μου, να συμ-
περιίνης πώς η γη είναι σφαιρική;
«Ο Ντέντεντβ Φάντασμα:— Και πού-
σας είπε πώς συμπεριίναν έγώ ένα τέ-
τοιο πράγμα, κύριε καθηγητά;
Κατάσκοπος 33

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 οδός Εϋριπίδου
την 10 Ιανουαρίου 1939

ΤΗΝ 31 Ιανουαρίου λήγουν οι εξής
προβασίες: Α', της άνανέωσης της συν-
δρομής η έγγραφης με τ' α προνόμιο της
άγορας ενός παλαιού μου Τόμου με έκ-
πτωση Β', της άνανέωσης τ' α περσιού
ψευδώνυμου, που άργότερα δεν έγγυωμαι
πώς έ κάτοχος θά τ' α βρή έλευθερο Γ',
της άποστολής Σημειώσεως τ' α Έδω-
τόν 1938 και της Γενικής Στατιστικής του
(γιά τους θέλουν να στείλουν Στατιστική)
και Δ', της άποστολής Συλλογής γιά τόν
διαγωνισμό Πνευμάτ. Άσκήσεων τ' α 1939.
Μεγάλη ημέρα, βλέπετε, αυτή η 31 Ια-
νουαρίου. Και τ' α νού σας μην άφήσετε να
περάση χωρίς να κάμεις τί, πρέπει.

Εϋχαριστώ πολύ, Αθήνα Γεωργιού-
λου, γιά τήν άνανέωση και χάρω που σ' α
άρεσαν τ' α Νέα τ' α 1939. Δεν άφιβάλλω
πώς και φέτος θά είσαι πρώτη στην τάξη
σου όπως και πέρου. Μά δεν έχεις ψευδ-
νυμο, η έχασες να τ' α σημειώσης στο γράμ-
μα σου;

Μπέμπη, κι' έγώ εϋχαριστούμαι να μ' α
γράφης, ώστε μην ξεχνάς τήν ύπόσχεσή
σου. Άφου κοιράδουσαν τόσο σ' α κείνο τ' α
σχολείο, καλ' α έκαμες που πήγες σέ κα-
λύτερο. Όχι, σπουδαία λάθη δεν έδω-
κα στο γράμμα σου. Γράφεις πηγαίνω στην
καλόγρησε, ένώ τ' α αυστηρότερος σωστό στη
δημοτική είναι «στις καλόγριες».

Κυκλαμιά, εϋχαριστώ πολύ γιά τήν ά-
νανέωση και τ' α πρωτοχρονιάτικο δώρο
σου, δηλαδή τ' α ξεσπάθωμα. Έστειλα τ' α
φυλλάδια στους νέους μου μικρούς φίλους
και χάρω που είναι παιδιά τ' α παληού
μου Κλάδου Κοτίνου. Χαιρετισμούς σ' α
άδελφό σου. Είδα και τί ώρα περάσατε
τις γιορτές. Και τ' α Χρόνου.

Ακόμα, Γελαστέ Αντιπλοίαρχε, δεν
άναυωθήκαμε τ' α Μικρά Μυστικά. Διά-
βασα τ' α γράμμα που σ' α έστειλες ο Κ. και
λοπήθηκα πολύ. Μπορεί να είχε δικιο,
άφου τ' α ζητούσε δραστί που, καθώς
λέει, δεν σ' α άνηκε, αλλά μπορούσε να
σ' α τ' α εϋπρεπέστερα. Γιατί και σ' α, ύ-
ποθέτω, εϋπρεπώς θά τ' α τ' α έζητησε.
Η μήπως, σ' α δεύτερο γράμμα σου, σ' α
έφυγε και τίποτα πειρακτικό; Δεν τ' α πι-
στεύω.

Βόρειε Πόλε, αυτό, καθώς θά είδες,
σ' α ένερικα, ώστε η Συλλογή σου είναι
έν τάξει. Χάρω που θά παίρνης μέρος σ'
όλη τήν κίνηση. Όσοι διαγωνίζονται στις
λύσεις, αλλά είναι συγχρόνως και συνθέ-
τες, έχουν τ' α δικαίωμα να στέλνουν τις
λύσεις και τ' α ιδιων των Άσκήσεων που
θά έχουν δημοσιευθ' α θά ήταν άδικο να
τις χάσουν έπειδή τις έφ' αρου.

Εϋχαριστώ, Γιούλι, γιά τήν άνανέωση
και τ' α καλά λόγια. Άλλά γιάτί θά περι-
μένης «τ' α Χρόνου» νάρθης με τ' α μαμμά
σου στο γραφείο μου; Αυτό μπορεί να γί-
νη και γρηγορώτερα. Ναι, είσαι άπό δια-
πλασική οίκογένεια, κι' ο Κ. Ξενοπούλος
σέ παρακαλεί να δώση τους χαιρετισμούς
του στη θεία σου. Δεν ήταν κακή η ιδέα
να γίνουν οι διαγωνισμοί εϋθής μετά τις
διακοπές τ' α έορτών. Είχατε καιρό δεκα-
πέντε ημέρες και να διακομθάτε και να
έτοιμασθ' ατε. Ε, πώς πήγες; Περιμένω
τ' α γράμμα που μ' α ύπόσχεσαι.

Ξανθή Σειρήνα, δεν έδιάρχα ακόμα
τ' α μικρό σου «ελογιστήν» από τ' α γράμ-
μα σου όμως, που πολύ μ' α άρεσε, έρι-
σκω κι' έγώ πώς έχεις κλίση στη Λογο-

τεχνία. Άν τ' α κομμάτι αυτό σ' α έγκριθ' α,
θά δημοσιευθ' α στη Σελίδα Δωδεκά. Έπί
πληρωμή μόνο Μικρές Άγγελίες δημοσιεύ-
ονται τίποτ' άλλο. Γιά τ' α καλά λόγια
και τις καλές διαθέσεις εϋχαριστώ πολύ.
Πολλά κάνεις κι' ύποθέτω πώς μόλις θά
τ' α προφάνης γι' αυτό δεν σ' α συμβουλεύω
να φορτωθ' α και με άλλα...

«Μυστηριώδεις Κατάσκοποι» κάνετε
λαμπρά που δεν καταγίνεσθε με άποκαλύ-
ψεις και περιορίζετε τήν δράση σας σέ π' α
ώφελιμα και άνώτερα. Μακάρι να σ' α μι-
μούνταν όλοι οι Σύλλογοι. Ζητείτε τ' α συμ-
βουλή μου τί στάση να κρατήσετε άέναντι
τις εκείνων που σ' α κατηγορούν πώς δίνε-
τε ψεύτικα όνόματα γιά τ' α ψευδώνυμά
σας η δημοσιεύουν άέναντίων σας άπρεπές
Άγγελίες. Σας συμβουλεύω λοιπόν σέ τέ-
τοια να μην άπικνίστε καθόλου. Άφήστε
να σ' α κρίνουν τ' α έργα σας. Κι' όταν εί-
ναι καλ' α, τίποτα δεν έχεις να φοβηθ' ατε.

Έγινε αυτό που μ' α γράφεις, Μικρή
Καλλιτέχνη, αλλά τ' α ψευδώνυμο της Συλ-
λογής σου δεν μπορεί τώρα νάντικαταστα-
θ' α. Άλλωστε δεν πειράζει αν σ' α αυτόν τόν
διαγωνισμό θά φαν' α με τ' α άλλο. Εϋχα-
ριστώ πολύ τ' α Σύλλογό σας γιά τ' α εξα-
κολούθητικό του έσοπάθω. Σ' α εϋχαριστώ
κι' ο Κ. Φαίδων. Πολύ ενδιαφέροντα και
τάλλα που μ' α γράφης.

Τ' α Σκυριανόπουλο, η Λευκή Καμέ-
λια και η Ίσις μ' α στέλνουν στατιστι-
κές της Σελίδος τ' α 1938. Πόσα κομμάτια
δημοσιεύθηκαν, πόσα άγορίων, πόσα κο-
ριτσιων, πόσα με Α, πόσα με Β και κα-
θεξής. Άλλά τέτοιες στατιστικές μ' α
έστειλαν ήδη και άλλοι, που τους άναφερα.
Δεν κάνεις να μιλούμε όλο γιά τ' α ίδια. Οι
φίλοι μου λοιπόν άς μη παρεξηγήσουν π' α
δεν θάντηγαφω και τους δικούς τους ά-
ριθμούς. Όποιος έπρόλαβε...

Ο Στέφανος της Δόξης, που είναι τ' α
ρα έδω φοιτητής της Νομικής, μ' α γράφει
πώς τ' α έφρεται να μ' α μυστογράμματα είναι
άπό τ' α καλύτερα, κι' ίσως τ' α καλύτερα,
άπ' όσα διάβασα από τ' α 1930 που είναι
συνδρομητής. Σ' α αυτό, έλπίζω, θα συμφω-
νίσουν όλοι. Τόν εϋχαριστώ γιά τις εϋχές
και περιμένω να πάρη ψευδώνυμο και η
άδελφή του.

Δεν πειράζει, Ξανθή Κουκλίτσα, φτά-
νει να μ' α γράφης συχνότερα φέτος. Χαι-
ρετισμούς στη μαμμά που διαβάζει τη Ύψι-
φοπούλα και θυμάται τα παιδικά της
χρόνια, κι' ένα φιλάκι στην άδελφούλα
σου που της άρέσει ο «Καλός Γιαννάκης».
Καλή η ιδέα σου να ζητήσω από τόν Κ.
Μινωτή τις άπαντήσεις σας, γιά να δημο-
σιεύσω κι' έγώ μερικές άπ' όδες δεν θά δη-
μοσιεύω έκείνος. Πάντως ο Κ. Φαίδων σ'
εϋχαριστά που έλαβες μέρος, και χάρει
που σέ ώφέλησε η Έπιστολή του γιά τ' α
μαθηματικά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Παλιό σχολείο» τ' α
Θ.Χ.Ψ.Ω.—«Έσπερινός» τ' α Ταυρομά-
χου.—«Παραμονή Πρωτοχρονιάς» τ' α Κα-
τασκοπού 33.—«Πάθος μου» τ' α Βίλλυ
Φοίτς.—Μαθητικά» τ' α Μεταγχολικού
Όνειροπόλου.—«Καρφί πυροτέχνημα»
τ' α Φαέδοντος.—«Χωρισμός» της Ε.Μ.Κ
—«Είχε συγχωρήσει» της Νοσταλγίας.—
«Αθανάσιος Διάκος» της Διάνας.—«Θά-
λασσα» της Παιχνιδιάρας.—«Τ' α γατάκι»
τ' α Κεφαλλονίτικου έλατου.—«Όλόγυρα
στο μ' αλο» τ' α Σκυριανόπουλου.—«Η
νύχτα» της Γαλαομμάτας και «Τ' α χω-
ριό μου» της Ίσις.—«Τ' α παλιό β' αλο»
της Στέλλας Βιολάντη.—«Μοιρολόγι» της
Μυρτάς.—«Φθινόπωρο νύχτα» τ' α Α-

σπρου Γλάρου.—«Η νύλα» τ' α Άρτα-
νιάν.—«Ρεμβασμοί» τ' α Ντέντεντβ Φάν-
τασμα (καλύτερο άπ' τ' α πρώτο, μά έκτενέ-
στατο.—«Η άδούλα» τ' α Μελαγχολ.—«Ο-
νειροπόλου.—«Δειλινό» τ' α Γαρούφαλλου.
Αυτά είναι όλα τ' α κομμάτια όσα έλαβα
μέχρι της 31 Δεκεμβρίου. Όποιος έν τ' α
μεταξύ έχει στείλει και δεν έχει δει τ' α
κομμάτι του στη Σελίδα η στις άπορρίψεις,
ας συμπεράνη ότι χάθηκε στο ταχυδρο-
μείο και άς τ' α ξαναστείλ' α, η άς στείλ' α
άλλο.

Άπό τ' α έρχόμενο θ' άρχίσουν πάλι οι
άπορρίψεις να είναι κανονικές με τις κρί-
σεις τους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνα-
νέωται, άν δεν συνοδεύεται από τ' α δικαίωμα
δρ. 10.—Τ' α έγκρινόμενα η άνανεούμενα ισχύουν
άς τήν 30 Νοεμβρίου 1939. Όσα συνοδεύονται από
Α. άνήκουν σέ άγόρια, και όσα άπό Κ. σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Στρατάρχης Χίν-
τεμπούργκι, ά. (ΙΧ). Τρελλή Πεταλου-
δίτσα, κ. (ΜΠ). Περεσφόνη, κ. (ΠΓ).
Κόμης Φόν Σπέρ, ά. (Παφ!) Γαλάζιο
Πουλί, ά. (Χ—Χ). Πρίνβερ, κ. (ΜΧ).
Λαπερσνέξ, κ. (ΑΔ). Χαβάνα, κ. (!;)
Σουλκιός Καστιλλάν, ά. (ΔΓ). Ροζά-
λινδη, κ. (ΑΓ). Άμόν-Ρά, ά. (ΒΕ). Θρα-
κιώτισσα, κ. (ΑΑΑ). Φρέντερικ, ά. (ΣΤ).
Κρητικόπουλο, ά. (ΕΜ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Σελι-
νιώτικος Όρίξ, ά. Πειθώ, κ. Περ-
δικούλης, ά. Ξανθή Χωριατοπούλα, κ.
Υδραϊκόν Κύμα, κ. Γιούλι, κ. Ξανθή
Υδραιοπούλα, κ. Φαέθων, ά. Κότσυ-
φας, κ. Μπιγόνια, κ. Μυστηριώδης Ά-
γνωστος, ά. Τόμπολα, κ. Μυρτά, κ.
Βασίλισσα τ' α Λουλουδιών, κ. Θαλασ-
σοταραχή, κ. Βίκτωρ Ούγκω, ά. Ήλιο-
περίχυτη, κ.

Η Διάπλωση άπαίζεται τους φίλους
της: «Όνειρεμένη Πατρίδα (έλαβα τ' α
μικρό γράμμα με τις Άσκήσεις» έλπίζω να
λάβω γρήγορα και τ' α μεγάλο ώστε να
σ' α άπαντήσω στο έρχόμενο)» Έφρη Ε.

Γιαννά (ένεργραφης) εϋχαριστώ πολύ)
Ριχάρδο Λεοντάκαρδο (πολύ καλή η
Συλλογή σου ναι, αυτό τ' α ψευδώνυμο μην
τ' α αλλάζης πιά, άλλαξες τόσο άπ' τήν
αρχή!)

Άπόστολον Σταύρο (πρέπει να
πάρης και τόν Όδηγό τ' α Συνδρομητού,
γιά να ιδ' ας π' α παίρνουν ψευδώνυμο, π' α
στέλνουν λύσεις κτλ. τώρα δεν έξερεις και
μ' α γράφεις μι' α λύση σέ μι' α κάρτα σου!)

Ξανθή Υδραιοπούλα (έγιναν όλα και
τ' α χρόνου!) Στέφεν (εϋχαριστώ πολύ)
μην άνησυχ' ας, τ' α έλαβα όλα κι' έστέλε-
σα.) Άζιαντέ (σ' α τ' α ένερικα) χάρω
πολύ και περιμένω) Ταπερδονούλαν (ά-
νανέωση, Όδηγόν έστειλα) όχι, με πλη-
ρωμή δεν δημοσιεύεται τίποτα) θά μπο-
ρούδες να τ' α έστειλεις γιά τή Σελίδα, αν
ήταν σύντομο, να τ' α διάβαζα και να σ' α
έλεγα)

Ξανθή Χωριατοπούλα άνα-
νέωση, εϋχαριστώ, έλαβα και τή Συλλο-
γή) Τόμπολον (γιά τις Στατιστικές της
Σελίδος ιδ' ας τί γράφω παραπάνω, γιά να
μην παρεξηγήσης και σ' α.) Περεσφόν-
η (αυτό, καθώς θά είδες, σ' α ένερικα)
δεν πειράζει που είναι και τ' α όνομά σου εί-
ναι τ' α ωραιότερο άπ' όσα έπρότεινες, άλ-
λά κι' έλληνικό) δεν μ' α παραέσουν τ' α
Βενικά που πήραν τόσο και τόδες...)

Β. Μουσιάδην (έλαβα, έστειλα, εϋχαρι-
στό πολύ Μάρδα Δ. Γιαννέλα, Βερώνη
Γκινέρη, Μυρτά, Μικρή Βασίλισσα,
Υδραϊκό Κύμα κτλ. κτλ.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν
5 Ιανουαρίου θ' άπαντήσω στο έρχόμενο

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
14 Μαρτίου.

69 Δεξιόγραφος

Αὐτὰ ποὺ πέφτουν ἀπ' τὰ δέντρα
Στοῦ φθινοπώρου τὴν πνοή,
Μ' ἀρχαία πόλη τὰ ἐνώνεις
Γιὰ τὸ μαντεῖο τῆς κλεινῆς
Προσθέτεις κι' ἓνα γράμμι' ἀκόμα,
Καὶ πόλη νέα ἔχεις τρανή.

Οὐώβερλεϋ

70. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι σύμφωνο,
Τὸ δεύτερο πλανήτης,
Καὶ δροσερὸ ἀπ' τὸ σύνολο
Πίνει νεράκι ὁ λύτης.

Ἰω. Παγανόπουλος

71. Μεταγραμματισμός

Χώρα θὰ βοῆς στὴ Μεσσηνίᾳ,
'Αλλ' ἀδίκᾳ θὰ πᾶνε οἱ κόποι
Τὸ δεύτερό της ἂν ἀλλάξης,
Γιατὶ καὶ πάλι θὰ κοιτάξης
Μιὰν ἄλλη, πὺθ γνωστὴ σου, χώρα
'Ελληνική, σταφιδοφόρα.

Αἶνες

72. Στοιχειοτονόγραφος

Κι' ὁ βασιλεὺς κι' ὁ ἅγιος
'Αν χάσῃ ἓνα του γράμμα
Κι' ὁ τόνος του ἂν κατέβῃ,

Στὴ γῇ σκυφτὸ τὸν βλέπουμε
—Λὲς καὶ τὸ εἶχε τάμα—
Μὲ κόπο νὰ δουλεύῃ.

'Αττέ 'Ιράμ

73. Μεταμορφώσεις

[Ἡ μία λέξις παράγεται ἐκ τῆς ἄλλης διὰ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἑνὸς μόνου γράμματος, ἢ δι' ἀλλαγῆς τόνου. Ἀλλαγὴ τόνου καὶ γράμματος συγχρόνως δὲν ἐπιτρέπεται. Π. χ. πῖλος, πόλος, ὄλος, ἔλος, τέλος κτλ. καὶ ἄγριος, ἄγιος, ἄξιος, Ἀξίος.]

'Η Σκύρος δι' ἑξ μεταμορφώσεων
νὰ γίνῃ Λέρος.

Βασίλισσα Νεφερτίτι

74. Γρίφος

τε			ις	
τε	τε		ις	ις
ις	1/2	Ρώμη	Π	
τε	τε		ις	ις
τε			ις	

Σκυριανόπουλο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 43.

583. Ἀντίδια (ἀντί, διά).—584. Ἐστία—Ὀστία (ἢ Ὠστία).—585. Κύρος—κόρυς.—586.

ΚΙΚΕΡΩΝ 587. ΚΑΥΚΑΣΟΣ (ἀσκός, ὕδα, Σκό-
ΙΚΑΡΙΑ (ἀσός, οὐς).—588-592.
ΚΑΚΩΣ Τὸ περὶ τὸν εἶναι
ΕΡΩΣ τὸ Σ : Σωκράτης,
ΡΙΣ ΟΣίρις, μῖΣος, Κνω-
ΩΑ Σός, ΠόροΣ.—593.
Ν ΠΕΡΙΚΛΗΣ-ΤΙΜΟ-

ΘΕΟΣ (ΠάΤραι, ἙΛίκων, Ρώμη, Ἴ-
σΟκράτης, Κῶθηρα, ΛαΕρτης, ἩρΟ-
δοτος, ΣωΣάννη).—594. Ἐν Αἰγὸς Πο-
ταμοῖς ἡττήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι (ἐν,
αἰγός, ποτά, μῦς, ἡτοι θύσανοι, ἄ,
θίν, αἰ, οἰ).—595. Ἐνα κι' ἓνα κάνουν
δύο (ἐν α κ', ἐν α κᾶ, νοῦν δύο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—123]

Εὐχομαι στὰ Διαπλάσπουλα-ες ὁ Και-
νούριος Χρόνος νὰ φέρῃ κάθε ποθητὴ
χαρὰ καὶ εὐτυχία.

Ξανθὴ Ὑδραίοπουλα

[ΛΘ'—124]

Διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Φρίντων» ἀνεχώ-
ρησαν ἰνκόγνωτο διὰ Πειραιᾶ, δνίβες
Κοροτσέρη, Κολοκοτσά. Οἱ λόγχι παρα-
μένουν ἀγνώστοι. Προσεχῶς θὰ προσδο-
εῖς δηλώσεις στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύ-
που. ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[ΛΘ'—125]

Ντέτεκτιβ Χ, ἡ Διάπλᾳσις δὲν δημιου-
γεῖ ἐχθρούς!... ἀλλὰ... φί-
λους!... Νὰ μάθῃς νὰ ἐκφράζεσαι, μι-
κρούλα; !... Ὑδραίοπουλο-Μέφιστος

[ΛΘ'—126]

Ντέτεκτιβ Χ, δὲ μ' ἀποκαλύπτεις νὰ...
γελάσουμε! Μέφιστος

[ΛΘ'—127]

Πιγκουίνες, πληροφόρησέ με, ἂν ὁ Εὐ-
στάθιος Παπαστράτης ἔφθασε στὴ
Σύρο. — Δικτάτορες συνελήφθησαν; ; . .
Μέφιστος

[ΛΘ'—128]

Κατάσκοπε 33, δέξου γιὰ τὴ γιορτὴ
σου καὶ γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο ἄ-
πειρες καρδιόβγαλτες εὐχές.

Λευκὴ Καμέλια

[ΛΘ'—129]

Εξακολουθεῖς ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστι-
κῶν μὲ δλους-ες. Ζητοῦμε συγγνώμην,
δσους καθυστεροῦμε τετραδιάκια. Αἰτία
γνωστὴ. Δ/σις : Συλλόγου «Διαβολάκια».

Λευκὴ Καμέλια, Γαλανομμάτα

[ΛΘ'—130]

Ἰσις, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ ὠραῖο
διήγημά σου. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΡ

[ΛΘ'—131]

Μπαίνοντας στὴ Διάπλᾳση, χαίρετῶ
δλους-ες! «Τρελλοπαρέα», μὲ δέχε-
σαι ἀντιπρόσωπον Τριπόλεως;

Γαλάζιο Πουλί

[ΛΘ'—132]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση σᾶς
χαίρετῶ φιλικὰ, Ἀλληλογραφῶ καὶ
ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ (τοπεῖα Ἑλλη-
νικὰ μὲ τοπεῖα Αἰγύπτου) μὲ δλους-ες.
Γράψατε : ΑΜΟΝ-ΡΑ, Πόστ-Ρεσάντ,
Κάιρον Αἰγύπτου.

Ἀμόν-Ρά

[ΛΘ'—133]

Εὐάνα, Ἀρλέτ βραβεῖο ἔλαβα ὑπερ-
Ευχαριστῶ.

Λορελάι

[ΛΘ'—134]

Τ' ἰκρίμα, ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ, νὰ μὴ
ὑπάρχουν μεγαλύτερες λέξεις ἀπ' τίς
κοινές : «ΑΠΕΙΡΩΣ ΕΙΧΑΡΙΣΤΩ» γιὰ νὰ
ἀπαντήσω στὴν [ΛΘ' 63]!

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΛΘ'—135]

Υπερευχαριστῶ τὰ καλὰ διαπλάσ-
πουλα ποὺ μὲ εὐχέθησαν.

Μιχαὴλ Στρογκῶφ

[ΛΘ'—136]

Νινέττα : Μόλις λάβω τετραδιάκια θὰ
σοῦ στείλω. Μιχαὴλ Στρογκῶφ

[ΛΘ'—137]

Νεφερτίτι, γνωρίζεις ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο
τὸν Ντόντη Αὐγερινό;

Μόννα-Αἰζα, Τζόκεϋ

[ΛΘ'—138]

Δοῦκα Ὀπλιγκαντῶ, μάθε ὅτι τὰ μέλη
τὰ ἀποτελοῦντα τὸν σύλλογόν μας :
Σίλλερ, Στριανός, Ὑδραίοπουλο, Πιγ-
κουίνος, Θαλασσοκρότωρ, Μέφιστος
δὲν ἔχουν ὀνόματα ψεύτικα ὀνόματα (Διάπλ.
βεβαιότατα). Αὐτὰ γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ στό-
μα σου...

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΘ'—139]

Αγαπητὰ Ἑδιαπλάσπουλα, ἀνταλλάσσω
τετραδιάκια μὲ Μεγάλῃ Τάξῃ. Δ/σις :
Γεώργιον Σταυρόπουλον, Ἀλκιβιάδου
101, Ἀθήνας (8). — Ἀλκίης Θαλασσινοῦς
(πρῶην : Σίφουννας)

[ΛΘ'—140]

Υπὸ μεγίστης ἐπιτυχίας ἐστέφθη πρώτη
μας ἐκδρομὴ. Ἐκτὸς Συλλόγου μας ἔ-
λαβον μέρος ὁ Σ. Ἀστέρων, μερικὰ μέλη
Σ. «13», μετὰ αὐτῶν οἱ Μελαγχολικὸς
Ὀνειροπόλος, Βασιλεὺς Ἀθή, Ρόμπερτ
Ταῦλορ. Πῶς περᾶσατε; ὦρατα;
«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΘ'—141]

Εγκρίνομεν Ἀντιπρόσωπον Θεσσαλο-
νίκης : ΞΑΝΘΗΝ ΣΕΙΡΗΝΑ.
«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΘ'—142]

Πρῶτος Διαγωνισμὸς τοῦ Συλλόγου
«ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ».

Προκηρύσσομεν μέγα ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ.
1) Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν.—2) Δια-
γωνισμὸς τοπεῖων καὶ ἡθοποιῶν.—3) Δια-
γωνισμὸς Φιλολογικὸς (ποιήματα ἢ πεζο).—
4) Ποιὰ ἢ ἰδέα σὰς γιὰ τὴ γυναῖκα; (στὴν
κοινωνία, οἰκογένεια κλπ.).—5) Πῶς μὰς
φαντάζεσθε; (τὸ Σύλλογο δηλαδὴ).

Βραβεῖα 11 ἐκλεκτὰ. Βραβεύονται οἱ
κάθε διαγωνισμὸς α' καὶ β' ὁ συναθροίσα
μεγαλύτερα βραβεῖα παίρνει ἐκλεκτότατον
δῶρον. Συμμετοχὴ : διδραχμός. Προθεσμία :
δύμημος. Περιμένομεν ὑποστήριξιν ἀπ' ὅλον
ἀνεξαιρέτως τὸν Διαπλάσσομόν. Δ/σις :
Ανίθα Στέλλα Μαρκοπούλου, Δεκελαίων
19, Ἀθήνας (3). «ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ»

[ΛΘ'—143]

Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιά-
κια, ἡθοποιούς, καρτοβλέες μὲ δλους-ες.
Δ/σις : τοῦ Συλλόγου Διαβολάκια.

ΔΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

[ΛΘ'—144]

Αλληλογραφῶ μὲ δλους-ες, προτιμῶ
Βασίλισσα Νεφερτίτι. Δ/σις μου :
Ν. Ἀδαμόπουλον, Ἀθαν. Διάκου, 80 Βόλον
διὰ Μικρὸν Καλλιτέχνην.

[ΛΘ'—145]

Ορμὼν ἀκράτητος στὸ Διαπλάσιακόν
στερῶμα χαίρετῶ τοὺς φίλους μου
προκαλῶν τοὺς ἀντιπάλους μου.

Μικρὸς Καλλιτέχνης

[ΛΘ'—146]

Λυκόφως τῶν Θεῶν, χρόνια πολλά.
INTELLITZENΣ ΣΕΡΒΙΣ

[ΛΘ'—147]

Σὲ βλα τὰ Διαπλάσπουλα καὶ ἰδιαιτέ-
ρως στὴν Ντανιέλ Νταριε καὶ Στρογ-
κῶφ, τὸ 1939 τρισευτυχισμένο.

Παριζιάνικο Χαμίνι

[ΛΘ'—148]

Τρικλοποδιές : Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος
—Γαβαλᾶς. Ρόμπερτ Τάλορ—Κουγιουμ-
τῆλης. Ντέτεκτιβ Φάντασμα—Μοάτσος.
Μασκῶτ—Μοάτσου. Νέα Ἑομερᾶλδα—Πα-
πασιέρη.

Παριζιάνικο Χαμίνι

[ΛΘ'—149]

Εὐχαρίστως, παιδιὰ μου, ὅταν ἡ εὐκαιρία
μοῦ δοθῇ δὲν θὰ λείψω ἀπὸ τὰ κα-
θήκοντά μου. Μαρία Στούαρτ